

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. —

Κλάψε κλάψε τὴν Ἑλλάδα,
τοῦ κλανθμόνος τὴν κοιλίδα.
Κλάψε κλάψε... τοῦ λοιποῦ
δὲν θά βλέπῃς τὸν παπποῦ.

Ὁ παπποῦς μας ὁ λευκός,
ὁ παπποῦς ὁ λαϊκός,
*μαχαρώθημε κ' ἐμείνος,
κ' ἀντιχεῖ βαρὺς ὁ θρηῆνος.

Μὲς' ὅτους πόνοους μας τοὺς τόσους νέτοι σπαραγμοὶ καὶ πόνοι...
μὰ μαύρη στυλιετὰ
τοῦ παπποῦ μὰ θανατόνει
τιμημένα γηρατειά.

Τὸ περιμένες ποτε σου πῶς ἡμέρα μεσημέρι
μαύρου δολοφόνου χέρι
θά σιμάωσῃ φορικὸ
τὸν παπποῦ τὸν λαϊκὸ :

* Ἀμὰ ἔθρεις, Περικλέτο, καὶ τοῦ φόνου τὴν αἰτία,
τὸν μοχλὸ, τὴν ἀφορμὴ :

Ἄν πῶς ἔβλεπε καμπόσα παλαιὰ χαρτοπαικτεία
καὶ τοὺς πῆρε τὸ φρομῖ.

Ποῖον μέγεθος ἰδέας
αἰθερίας κ' ἐδγενούς,
ἐξυψάνον ταπεινοὺς
κάθε πλάσεως γροδαίας.

Ποῖον παιριώτου μένος!...
μὲ τὸν νέον τοῦτον φρόνον
ἐξυψόνεται τὸ γένος
βίως καὶ τῶν Ἰαυγίων.

Νὰ σκοτώσουνε τὸν γέρο...
εἰ παλλημαρὰ κ' αὐτῆ !
γὰ καιρὸ θά τὴν γεραῖω
μέσα' στῶν Ρωμηῶν ταετῆ.

Τούτη τὴν δολοφονία
σάν τὴν μάθουν' στὴν Ἐδράση,
θά μὰς' ποῦνε σάν ἀνθρώποι :
πάρτε τὴν Μακεδονία.

* Ὅταν μάθουν πῶς οἱ λόγοι,
ποδοφατὰν τὰ γηρατειά,
ἦσαν οἱ κλισιμένοι τζόγοι
καὶ τὰ τίμα χαρτετῆ.

Θά ζήλῃσιν τέτονον τόπο δοξασμένο κ' εὐνιχῆ,
κ' ἴσως ἔσαρνα μὰ μέρα
νὰ κοπῆσουν ἐδῶ πέρα
καὶ νὰ κάνουν κατοχῆ.

Μ' ἕνα φρόνον σάν καὶ τοῦτον μεγαλιόνει κάθε νέτος
κ' ἀνένι' ὑπερηγράτως
πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὴν γύνη,
καὶ παντὸς προγόνον θήνην.

Χαῖρε, χώρα τῆς γαλήνης,
χαῖρε χαῖρε, λευθεριά...
τὰ χαρτοπαικτεία κλεινέις ;
ἰάβη μία μαχαμοιά.

Μήτε μόχοι τόσων χρόνων,
μήτε κλόδωνες ἀγύων,
μήτε βήματα Βουλῆς,
μήτε χόνη κεφαλῆς,
μήτε γῆρας θαλερόν
καὶ πρὸς ἔργα φλαγερόν.

Μήτε λαβὴ λατερεία
καὶ θερμὴ φιλοπατρία,
μήτε κἂν γλυκέτης ἦθους καὶ προσώπου χαρωποῦ
δὲν εἰμψόρεσαν νὰ σώσουν τὸν καλὸ μας τὸν παπποῦ.

Π. —

Ὁ γλυκὺς, ὁ λατρεμένος,
πᾶει δολοφονημένος.
Γιὰ τοῦ τζόγου τὴν αἰτία
πᾶει τῶρα κ' ὁ παπποῦς...
ἀπὸ τέτοια πολιτεία
τέτονος πρόσμενε καρποῦς.

Πιθανὸν καὶ τῶρ ἀκόμα
νὰ μὴ τοιῶθῃ κάθε κόμμα
πῶς ἐδέσποσε τὸν νόμον
ἢ πολιτικῆ τῶν δρόμων.

Μὲς' στὰς τόσας παραυθῆσεις, μὲς' στὰς τόσας παρακρούσεις,
δὲν κιντίζουν ἐμπροστά των τὸ κεφάλι τῆς Μεδοῦσης.

* Ἐνας κ' ἄλλος συμπολιτῆς
θέλει πλουτισμὸν ἀκόπως...
ἔβλα, μπόμπα, θυμαίτις,
ἔγινε κ' αὐτὸς ὁ τόπος.

Ἀπὸ τέτοιο σάμο δέντρο τέτονος ἔχομε γυμοὺς...
εἰ προσμένεις, ἀδελφε
καὶ πού' ἔξερε σοφέ,
σάν κιντῆς νὰ στήνουν τῶρα 'στὴν φαυλότητα βωμοῦς ;

Καθ' ὅδον μὲ σταματοῦν,
εἰς ὁ πταίστης ; μ' ἔροισιν
δλοένα σάν χαζοί,
κ' ἔγὼ λέγω : δυστυχῶς
δὲν ἐπεθῆνον μαζὶ
καὶ καθένας μοναχῶς.

Πορὸς ἐν κρᾶτι κρᾶτος κἄνει ;
πορὸς τροχίλει τὸ μαχαῖο
τοῦ φρονῆ τοῦ χασομέρη
γὰ τὸν γέρο Νεληγηάνη ;
Τὶ μὰς φέρεις οἷως τρόμον ;
τὸ μουρλίτσωμα τοῦ νόμου.

Τούτο μαθρός ἐφιέλτης, τούτο και κωκιν προφήτης,
 τούτο μπόμπια, θυγαίης,
 τούτο κάνει και γυναίκες με κρυαγας ἀγρόου βόγγου
 τής μαμπάνις γά βαρού,
 και γὰ τὰ Προποδιεία του παλγού μας του Ζαλόγγου
 τόν χορό γά λαζιγαού.

Φασουλή, σ' αὐτούς τούς χρόνους,
 πού τοιούτους βλέπεις φόνους,
 με μουντιούρας πασαλείβου
 κ' ἔλο ψάγγε στὰς ὁδοὺς
 ἔνα κἀν γὰ βρῆς ἐκ γόνου
 ἀνδριάντα τής Αἰδοῦς.

Κ' ἐν βρεθῆ κανεὶς μπροστά σου
 ἀνδριὰς τοιούτος σιάσου,
 και μ' ἀσπραηβόλα μάχη
 κίτω οἶξε τον κομμάρτα.

Τῆς Αἰδοῦς τὸ χρώμα σπίνε
 κ' ἀνδριάντας μόνον στήνε
 οἱ συγχρόνους Καρναβόλους,
 Σαίληγος, Σαρδανιαιόλους.

Τι σιγμαίς μεγάλου πόνου
 τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι,
 τὸ μαχαίρι δολοφόνο
 μ' ἄμματὰ τὸ κηλίδονε.

Τι μαχαίρι σιγαρόδ...
 τὸν παπποῦ τὸν λιγρό

δὲν θὰ βλέπης σὰν και πρότα
 γὰ φορητὴν ἑσδικυότα.

'Στὴν Βουλή δὲν θὰ πηγαίγη
 με τὸν Γιάννη τὸν πιστό,
 ὅταν ἐξώσθη δὲν θὰ βγαίγη
 με τὸ χέλλος γελαστό.

Τώρα κτὰ δὲν θὰ τὸ πῆ
 με ἡγορητὴς λαζά...
 τώρα Χάροῦ σιωπῆ
 θὰ μὰς φέρη στὰ παιρή.

Πόσων πικροθῆσαν χεῖλη
 γὰ τοῦ γέροῦ τῆ θαρῆ,
 πόσοι παλαιοὶ του φίλοι
 θ' ἀπομεινουν ὄργανοί.

Πόση θλίψη και πικρία
 ἔμπερ' στὸ γέροῦ τῆ γαλήνη...
 τόσων χρόνον ἱστορία
 με μὰ κἄμα τώρα κλεινε.

'Ο λαὸς του τὸν κηδεῖ
 και θλιμμένος συνοδεῖ
 τοὺς σταυρούς, τὰ στέφανά του,
 κ' ἔχον δὲν ἀνοῖς κρυαγῆς...
 διαδήλωσις θανάτου,
 διαδήλωσις σιγῆς.

Είς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου τὴν ἱστορικὴν ὁδὸν
δὲν τὸν πάει σὺν καὶ πρῶτα
μὲ κεράϊ, πυροσφῆς καὶ φῶτα,
ψάλλων νίκας καὶ πηδῶν.

Δὲν τὸν πάει σὸ Παιδί μὲ φωναῖς χαρὰς τραλλῆς,
μὰ νεκρῶν τὸν ἀποθῆκει μὲ πρὸς σὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
καὶ θαρρεῖ καὶ τῶρ ἀκόμα
πῶς ὁ γέρος του θά λῶσῃ
τὸ σφιτιοδεμένον σιόμα
καὶ δ' ἀνέβῃ γὰ' ἡλῆσῃ.

Χαρωπὸς δὲν τὸν προσμένει
νὰ φωνάξῃ λιγερά...
τώρα σήματαρα σημαίνει
γὰ τὸν γέρο θλιβερά.

Μεδ' σιὸς πόνοους τοὺς ναποὺς
πάει τώρα κι' ὁ παλποὺς.

Μὰ πομπή λαοῦ μεγάλῃ νεκρικῇ καὶ μαυροφόρῃ
πάει τὸν παλποὺ σὲ μῆμα.
ἔπεισ κι' ἐκείνος τώρα
σάπρας πολιτείας θύμα.

Τὸν νεκρὸ του ναυορίζουν
περασμένων χρόνων τόνοι,
καὶ τὰ χεῖλη ψιθυρίζουν·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Κόσμον φρουσκωμένο κῆμα,
ποὺ δουλεύει καὶ μοχθεῖ,
'στοῦ λευκοῦ παλποῦ τὸ μῆμα
πλημμυρίζει καὶ ροχθεῖ,
καὶ πολλοὶ φωνάζουν μόνοι·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Κακαρίζεται τὸν φορῆ,
ποῦ μὲ τόσην ἀπογὰ
τὸ θανάτωσ τὸν γέρο, κι' ἕνας ἤχος μακρυσμένου
φθάνει σὺν ξεψυχισμένου,
καὶ σιγὰ σιγὰ σιμῶνει·
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ὁ παλποὺς μονάχος μένει,
καὶ νεκροὶ ληρονομῶνται
ἰ' ἐρωτήσεως γὰ τὸ γένος πάντες σὸν παλποῦ κοτιά,
πλὴν δὲν λόνουν τὴν σιγῇ του...
ὁ παλποὺς δὲν ἀπαντᾷ,
δεχγεί μόνο τὴν πληγῇ του.

Παρκιμένο νακομοίση,
μὲς σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
τοῦ θανάτου τοῦ σκληροῦ
μὴ πολλὰ παραλαίξῃ
γὰ τοὺς πρῶτους τῆς Βουλῆς,
καὶ μὴν κήτης κουτοροθ.

Καί, συγχῶς: κυβερνήτης, καὶ αὐτῶν πολλὰ μὴ λές,
σουλλοῖσιν τί φαρμάκια τοὺς ποίτεις καὶ χολαῖς.

Ὅλους ἐν δικαίῳ κρεῖτε
δίχως μίσση, δίχως πάθη...
εὐτυχῆς ἐκείνος εἶναι,
ποῦ κανε πηδ' ἄγα λάθη.

Π. — **Δὲν μοῦ λές,** βρε Φασουλῆ,
τι θὰ κἀνῃ κι' ἡ Βουλῆ,
τι θὰ κἀνῃ καὶ τὸ Σέμμα;
'μπρὸς βαθὴ κα' πίσω γέμμα.

Φ. — Δὲν τὸ ξέρω τι θὰ κἀνῃ
κι' ἡ Βουλῆ μας κι' ἡ Κορῶνα,
ξέρω πῶς τὸν Ντεληγ'άννη
δὲν θὰ βλέπω σὸν ἀγῶνα.

Τώρα τὸν παλποῦ, βρε βλάκα,
τὸν σκεπάζει κρούα πλάκα.
'Ἐλεψς κι' αὐτὸς ὁ γέρος,
καὶ θὰ παίξῃ ἐλευθέρως,
δροβα καὶ φανερά
τέρσο-τίρο, μπακαρά,
κι' ὁ, τι θέλεις, μασκαρά...
σουλλοῖσιν τι χαρά.

Π. — **Ξέρεις πῶς** γερῆκαν τώρα, Φασουλῆ χοντροκεφάλι,
καὶ γὰ τὸν Παλαιολόγο δὲ μνημόσυνα μεγάλα;

Φ. — Μεδ' στής συμφορᾶς τὸ χάλι,
μέσα στής Ραμά τὸν ὄρηνο,
ποῦ τὸν θυμῆθηκαν πάλι
τὸν παλῶ τὸν Κωνσταντῖνο;

Πῶς θυμῆθηκαν, φαρκετῆ,
κι' ἔσαν τέτοιο μακαρίτη,
ποῦνας χρόνος πεθαμμένος
μὲς στὴν Πόλι γὰ τὸ γένος;

Π. — **Εἶδα κόλλυβα** καὶ πάλι, δικεφάλους ἀετούς,
καὶ ξανάκονσα καμπόσων ἐμβρονητῶν κοπετούς.

Φ. — **Μήπως** ἐνθῆσαν καὶ πάλι μαρμαρένας μίαι ἐλπίδες;
τὸν προπάτορα τὸν εἶδες;
ξανάπέρασε μ'προστά σου;

Π. — Πέρασε καὶ τόπια· στίσιου.

Δένε πῶς δὲν ἀπέθανες, ἀλλὰ μαρμαρωμένους
προσμένεις πῶς θ' ἀναστηθῆς μὲ τὸ νεκρὸ σου γένος.
Μαρμαρωμένε Βασιλεῖ, ποῦ κοίτεσαι στὴν Πόλι,
χαίρε, κι' ἔδω τῆς μνήμης σου θὰ στήσουν ἀνδράντια,
χαίρε, κι' ἀκόμα βρολινοῦνται τραλλοὶ κι' ὄνειροπόλοι,
ποῦ δὲν σὺ λένε; πῆγαγε τὰ κοιμηθῆς γὰ πάντα.

Καὶ καμπόσων ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἶλα καιρὸ, μορῆ παιδιὰ, νὰ ψάλλω τὸ γρασὸ
τῆς ραπτικῆς Κατάσθημα τὸ κοσμοξάκουσῶ,
τοῦ Γεωργη τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ Παπαϊωάννου,
ποῦναι τὸ κατασφύγιον κάθε πρωτενοσηθῶν.
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν λαμπρὸν φεγγροβόλει
καὶ κάθε κύριον κομψὸν τῆς μόδας προσωαῖ.
'Ἦθε τὸ θέρος, ἀρχισ κι' ἐτίτιςως ξανά,
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ κολοκαιρινά.
Τι κοστομάνια! μᾶζα μου!.. μωρὶσῶνε Παρίσι,
μπαίνεις καμπόσους, ἀδέφες, καὶ βγαίνεις κωπαρίσι.
'Ὅπως τεχνίτης θαυματοσὸς ὁ Παπαϊωάννου
καὶ γὰ τὸ μπόλι γιγαντοσὺ καὶ γὰ τὸ μπόλι νάνου.